

Nagyvárad kiállt a felvidéki jogfosztottak mellett

2012. 3. 5.

Tőkés László EP-képviselő kezdeményezésére az Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács Bihar megyei szervezete és a Magyar Állampolgárok Klubja a szlovák állampolgárságuktól jogtalanul megfosztott felvidékiek melletti szolidaritásvállalás jegyében hirdette meg a Felvidéki Szolidaritás Napját. Tőkés László tiszteletbeli erdélyi polgárokká fogadta a négy felvidéki meghívottat, valamint Boldoghy Olivér színművészt és az idén századik életétévét betöltő Tamás Ilonka tanítónőt, akik nem lehettek jelen az ünnepségen.

Lomnici Zoltán, az Emberi Méltóság Tanácsának elnöke szerint a magyar állampolgárságukat nyíltan vállaló felvidékiek ugyanúgy a magyar történelem részévé váltak, mint ahogy Tőkés László, az 1989-es temesvári népfelkelés hőse, a Felvidéki Szolidaritás Napjának ötletgazdája. „Ilyen felelősségvállásra van szükség ahhoz, hogy a magyarság még legalább ezer évig fennmaradjon” – mondotta az állampolgárságukat elvesztő felvidékiek számára jogi segítséget nyújtó nemzetközi civilszervezet elnöke. Lomnici arról tájékoztatta a sajtót, hogy a Strasbourgi Európai Emberi Jogi Bírósághoz benyújtott beadvány első eredménye, hogy a szlovák kormány pénteken elnézést kért Tamás Ilonkától, illetve lányától, Anikótól amiért megvonták tőlük az egészségügyi biztosítást. Mint ismeretes, a súlyos egészségügyi károsodást szenvedett Tamás Anikó a kórházban szembesült azzal, hogy megvonták biztosítását. A jogász elmondta: Ilonka néni és leánya esetében a szlovák állam több alapvető jogot is megsértett, ezért mintegy hétezer eurós kártérítést követelnek. Lomnici Zoltán bízik abban, hogy Strasbourgban megnyerik Tamás Ilonka perét.

Ebből az alkalomból a Nagyvárad-Olaszi református templomban ígét hirdetett **Kassai Gyula** lévai lelkipásztor, azon felvidéki magyarok egyike, akit megfosztottak szlovák állampolgárságától miután hivatalosan is felvállalta, hogy közjogi értelemben is a magyar nemzethez tartozik. Az ígéhirdető prédikációjában úgy fogalmazott, hogy „a bűn és gyalázat évszázadában számos megaláztatást és jogfosztást megélt felvidéki magyar közösség igaz hittel, bűnbánattal és Istenbe vetett bizodalommal kell elhordozza azt az ítéletet, amelyet az Isten és a világ rá kiosztott”. A lelkipásztor arra hívta fel a figyelmet, hogy nemzetünk egyedül Isten akarata és ereje által szabadulhat meg a megsemmisülés veszélyétől.

Fehér István révkomáromi tanár elmondása szerint tisztában volt azzal, hogy milyen következményei lesznek, ha felveszi a magyar állampolgárságot, de egy percig sem habozott, mondotta a földrajz-történelem szakos pedagógus. Ugyanakkor visszaemlékezett, hogy amikor a Ceausescu-diktatúra idején Erdélyben járt, látva az itt élők szívósságát „hitben, magyar tartásban megerősödve” térhetett vissza Felvidékre, ahol akkor még nem volt olyan nehéz a magyar élet, mint napjainkban. Az akkori látogatás emlékét felidézve Fehér István a magyar nemzet egységének és oszthatatlanságának átélte valóságáról is szót ejtett.

Gubík László joghallgató az első szlovákiai magyar volt, aki a nyilvánosság előtt vállalta a magyar állampolgárság felvételét. Személyes hangvételű felszólalásában azt hangsúlyozta, hogy gesztusa csekélységnek bizonyul azon felvidéki magyarok vállalásához képest, akiket a huszadik század vészterhes esztendeiben magyarságuk miatt kényszermunkára hurcoltak, vagyonuktól megfosztottak, vagy deportáltak.

Török Sándor, az Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács Bihar megyei elnöke felszólalásában kifejtette: az erdélyi magyarságnak kötelessége szolidaritást vállalni felvidéki nemzettársaival, akik az igazságért vívott bátor küzdelmükkel példát mutatnak polgártársaiknak. Az előljáró emlékeztetett: „gyáva népnek nincs hazája”, ezért sem szabad szó nélkül túrni a felvidéki magyarokat ért jogfosztást, mint ahogy Magyarország esetében, az Európai Unió által alkalmazott kettős mércét sem.